

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **D.Ł.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 października 2024 r., wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 marca 2024 r., sygn. akt IV Ka 62/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 9 listopada 2023 r., sygn. akt II K 1055/23, na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

nie uwzględnić wniosku.

W kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego D.Ł., niezależnie od podniesionych zarzutów wystąpienia bezzwzględnej przyczyny odwoławczej („z art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.”) oraz rażącego naruszenia przepisów postępowania, zawarty został również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. W przekonaniu obrońcy charakter podniesionych zarzutów, a także aktualna sytuacja życiowa skazanego, przemawiają za potrzebą zastosowania instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego D.Ł. nie jest zasadny.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś samo wniesienie kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w judykaturze od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność oraz - w związku z tym - wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa (zob. postanowienia SN z 30 września 1997 r., II KKN 329/97, OSNPP 5/1998, poz. 12; z 25 marca 1998 r., II KKN 461/97, OSNPP 9/1998, poz. 14; z 6 czerwca 2000 r., II KKN 74/99, LEX nr 50206; z 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; z 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493; z 15 marca 2017 r., II KK 53/17, LEX nr 2242367; z 15 stycznia 2018 r., II KK 23/18, LEX nr 2449778; z 22 stycznia 2020 r., III KK 5/20, LEX nr 317662).

Oceniając przedmiotowy wniosek przez pryzmat powyższych reguł stwierdzić należy, że na obecnym, wstępnym etapie postępowania kasacyjnego, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia, nie zachodzą

wystarczające przesłanki do zastosowania wyjątkowej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Jako podstawę złożonego wniosku obrońca akcentuje generalnie charakter sformułowanych zarzutów, tudzież okoliczność, że D.Ł. ma „szansę ukończenia kursu prawa jazdy na kategorię C” oraz możliwość podniesienia kwalifikacji zawodowych, co w przyszłości umożliwi mu znalezienie pracy. Powodem wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia, w omawianym trybie, nie powinna być jednak tylko dolegliwość dla skazanego związana z koniecznością odbywania określonej kary. Przywołanie tego rodzaju okoliczności nie przyniosło oczekiwanego przez obrońcę rezultatu, skoro mogą być one ewentualnie rozważane w płaszczyźnie przesłanek zastosowania instytucji prawa karnego wykonawczego (w pierwszej kolejności odroczenia odbywania kary lub ubiegania się o udzielenie przerwy w jej odbyciu), co nie leży w gestii Sądu kasacyjnego.

Za wstrzymaniem wykonania orzeczenia nie przemawia też generalne odwołanie się przez obrońcę do słuszności zarzutów afirmowanych w złożonej kasacji. W orzecznictwie od dawna utrwalone jest stanowisko, że to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. Nadmienić przy tym należy, że rozstrzygnięcie wniosku, złożonego w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k., nie stanowi swego rodzaju prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym, dlatego też w żaden sposób nie rzutuje na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia odnośnie wniesionej kasacji. Ranga sformułowanych w skardze zarzutów jest niewątpliwie wysoka. Rzecz jednak w tym, że podobnie jak i przy innych uchybieniach, tak i w odniesieniu do zarzutu sugerującego wystąpienie bezwzględnej przesłanki z art. 439 § 1 k.p.k., należy wskazać, że dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby być nieomal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienia SN: z 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21, LEX nr 3329386; z 7 marca 2022 r., V KK 21/22, LEX nr 3409382; z 15 maja 2024 r., I KK 125/24, LEX nr 3714385; z 28 czerwca 2024 r., I KK 163/24). Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zaistniała, zaś wskazywana przez obrońcę kwestia

wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej, wymaga przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy szczegółowej i wnikliwej analizy zarzutów na rozprawie kasacyjnej. Takiej gruntownej oceny nie można jednak dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania niniejszej kasacji w sytuacji, gdy omawiana skarga nie podnosi tego rodzaju argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność, wyraźną nietrafność merytoryczną kwestionowanego wyroku, a tym samym nieomal realną pewność uwzględnienia kasacji. Tym samym przedmiotowy wniosek obrońcy, w tej perspektywie, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na tę skargę obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście wręcz bezzasadnej w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając (w kontekście wcześniejszych uwag) w żadnym stopniu przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy przemawiające za uwzględnieniem przedmiotowego wniosku obrońcy i zastosowaniem wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe względy na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

WB

[ał]